

מסורת הש"ס

(א) יצמות קטן. כתובות כב:
ג'טין קד: ופט: (ב) [עין
חוספ' יצמות קטן. ד"ה
ולשימנה], (ג) [יצמות דף
קז.], (ד) [כתובות מח.],
(ה) [נ"ל שלוש דף קי.],
(ו) [יצמות דף קס.],

הגהות הב"ח

(ה) גמ' ממתיקין סיא. י"ב
 וכן יכול לומר שגמ' ממתיקה
 (קדשה) ככבר י"ב סיא
 זכ"ב ס' מ' שמע דף
 קמא דמונח ס' ג"כ דף
 (קדשה) לאוקמי בהיתחא
 כן חלשא כן ע"ש:
 וכן דמנשה לאקושה
 תדור מיתחא דכחא ור"ה
 הכא קילע לא י"א וכן נלח
 אקריה אי יודיע: (ד) שם
 דמנשה פ"ה דרעבולא דיע:
 (ה) ש"ח פ"ה ג' גמ' גמ' גמ'
 מדר ומ' וכן כן א"ר
 אקור: (ו) ר"ה הסא וכו'
 וכן דריעה דבעל כ"ל
 שמיטת לא נחמח: (ז) ב"ר
 לא לא אי סות אמה הכי
 תרומבא דמקור: (ח) ר"ה
 דרעה דרעבולא נחמח:
 (ט) ר"ה

מוסף רש"י

דנסתחפה שדהו. לשון
מטר סוחף, נשטפו שדו,
כלומר מזלו גרס (עי'
כתובות ב.).

פירוש הרא"ש

אמר רב המונא ת"ש.
 לעומת: לא עבדא
 לביון גשה. נומר דר
 ג גזל של עמיה אס לא
 חיה אמת: לית לה
 כסופא. לא תעש כד דבר
 של גזל: ביון דלא פני
 קאמיה אבדא
 יורה ביון, כי מיני רוב
 ליתא בלא ועו ופריה ע
 לאמרי לא תפריש עמיה
 נעש לאמר חלוי אס פני
 ממנו ולא היא אמת
 היא אמת חלפתי פניה
 נומר דבר זה: היא רופא
 אבדא ויהי בביאח איד.
 וטועה היא ופורה איד.
 שאין הצעל מרגיש צורה
 כקדמה ובטח
 יורה: לנבא. ומשיא
 משמש עמה בלילה היתה
 משכמת בקר וטעתה לו
 נמר ליה:

גִּרְשָׁתָנִי ^(א) מי מהימנא ואס אשת כהן אסור לו להחזירה: **הסס**
הוא דמעיקרא משום ^(א) ידיע לה דבעלה לא ידע זה אי נטמאת
ואי לא [אסרין] אי אמרה טמאה אני לך לא מהימנא אבל
היכא דאמרה גרשתי ידיעה דבעלה ידע אי משקרא אי לא
^(א) לא הוה אמרה הכי דחזקה דאין
לאשה מעזה פניה בפני בעלה:
ואדרבה ^(א) לא ^(א) מביעין למשה
לאחרונה דלא מהימנא אלף אשנה
למשנה ראשונה דקמי מהימנא לא
הוה טעמא אלף משום דלא עבדה
לבוזי נפשה דלימרה דנטמאה אי לאו
דהכי הוא כדקאמרה: **דומינן דקיק**
לה מן גברא שציער לה בעלה
ומעזה פניה בפניו. ענין אחר
דתיקף לה מן גברא שדוקף יורה מן
דאסר אחר שנתנה בו עיניה וצטילו
מעזה לומר לבעלה גרשתי: **והא**
הכא דלית לה כיסופא דבהא מילתא
ללא מצויה נפשה ואפילו הכי קמי
בצמנה ראשונה דמהימנא והכי אמר
אפילו למשנה ראשונה כו': **הסס**.
נגמתי אית לה כיסופא דכיון דלא סגי
לה דלא קאמרה גבי די דינא לא
יורה כחץ אי לאו דהכי הוא לא
קאמרה ואהכי מהימנא: **והא הכא**
ידיעה היא דבעלה ידע דיורה
כחץ וקמי לה לא מהימנא אלמא
לאשה מעזה: **דכל יומא** לאחר
תשמיש מקדמה ומשא ידא לגברא
כדי לטהר ידיו לאחר תשמיש וחת
יומא חד ועבדה הכי אמר לה הדא
מילתא דתשמיש לא הוה האידנא:
אהלוי

ונגברא הוא דנסתחפה שדו ואמרין ליה
(6) מתני' היא האומרת ממאה אני לך יש לה
כתובה במאי עסקין אילימא באשת ישראל
אי ברצון כלום יש לה כתובה ואי באונס מי
קא מיתסרא על גברא *ואלא באשת כהן
אי ברצון כלום יש לה כתובה מי גרעה
מאשת ישראל ברצון אלא לאו באונס *וקתני
יש לה כתובה איבעיא להו אמרה לבעלה
גרשתני מהו אמר רב המנונא ת"ש האומרת
טמאה אני לך דאפילו למשנה אחרונה דקתני
לא מהימנא התם הוא דמשקרה דידעה
דבעלה לא ידע בה אבל גבי גרשתני דידע
בה (6) מהימנא דחזקה אין אשה מעיזה פניה
כפני בעלה אמר ליה (7) רבא אדרבה אפי'
למשנה ראשונה דקתני מהימנא התם משום
דלא עבידא לבוויי נפשה אבל הכא דומנין
דחקיף לה מן גברא מעיזה ומעיזה מתיב
רב משרשיא השמים בני לבינך דמשנה
ראשונה (8) תיובתא דרבא הכא דלית לה
כיסופא וקתני דמהימנא קסבר רבא התם
כיון דלא סגי לה דלא אמרה (9) אין יורה
כחץ אי לא איתא כדקאמרה לא אמרה
ליה השמים בני לבינך דמשנה אחרונה
תהוי תיובתא דרב המנונא והא הכא דידעה
היא (10) ובעלה ידע בה וקתני דלא מהימנא
היא גופה אמרה נהי דכביאה ידע
הכי משקרא: ההיא איתתא דכל יומא
לגברא יומא חד אתיא ליה מיא לממשא
ת האידנא אמרה ליה א"כ חד מן נכרים
אהלוי

ובהאשה שהלכה היא ובעלה למדינת הים^א כך כתב הרמב"ן ז"ל בהלכותיו. מיהו איכא למימר לה
אבל בתוספת לא. וכיון דמשום הכי מהימנא טפי כי אמרה גרשתי מני דאומרת אינו נזקק עמי
ואינה מעיה ובהשמים ציי לציך ללא דיע זה מעיה שמעין מינה דאומרת אינו נזקק עמי
ואחרונה מהימנא ויוליא יתן כתובה אפילו לא אחא מחמת ענה דבעיה חוטרת ליהד ומרל לקן
אלא אני צבגדי והיא צבגדה ויוליא ויתן כתובה. מיהו כתב ר"י ז"ל דדוקא כשהיא תובעת להחגיג
תובעת כתובה לא מהימנא והיזי רתאן דמלמך צפרק האשה^ב רבה האשה שאמרה מת צעלי
נאמנת: ואיכא למידק אשמעין דהלא משמע דמילתא ידיע עולה מהימנא משום דלא מחלפ
והיהם צדוק פרק הבא על יצמנו גבי הא דמתן נשא אשה ושהה עמה עשר שנים ולא ילדה
ההם^ג הוא אמר מינה והיא אמרה מינייה אמר רבי אמי דברים שצינו לצינה היא נאמנת מאי ט
קיים ליה ביורה כחך משמע דמשום דלא קיים ליה מהימנא הא קיים ליה לא מהימנא והכא אמרי
אחדדי דהם איהו הוא דקפסין לה ומפסדי לה כתובתה הילכך אי תריייהו קיים להו ליכא למימר
מעיה צפני בעלה דכי אמרינן הכי היכא דליהי צעיה לאפקוי נפשה מצעלה דליכא העוה טובא
אבל הים דליהי צעי לאפקו (נאשה) מעיה ומעיה אלז כיון דליהי קים לה ואיחול לא קים לה
נענות שמה: היא אפסא. איהא כהן היתה דלי אשת ישראל כיון שאפילו לפי דברים ש
גדול מה ואום בישראל משרא שרי ולמה ליה לרב נחמן למימר עיניה נתנה בזהר אלן

מכאוביה איזע נאחמט אף גינשא דאמאר בדיאז דהאשה שאמרה מת בעלי ותנו לי כתובה איזע נאחמט גינשא וצריכה להביא ראיה לנדה ומתלהלל את יידיש דיכל לעד ויתבאשו נאחמט אלץ במילי שאין געבן יודל לעד איזע נאחמט היכלאן שטונענע שאזי יאטן ליכאן דאמאר פרק א"ע מ' הגשוילי ובה טעם כל מה האירוסין אין גובה אלץ מה מלאים שולח נתיב ע"מ לנסועם וצנחמה פסקא דבית דין יודא קורט ועלה מתקין פ"ר"י דכל אדם דממונה מצינא מחבירו ועל הדיאז דלא דאן אלפס דפסקא דמקו דממונה וחתקוין נכבדה יודא לענין חיוב עריות אלא גענין איהן לקוט חספא ויחזי ביאה קטן שוין עמי נאחמט ליתקשמות איהן לז"י משעשע מת דאן חספא דבדיאז איהן גענין יודא שגריילי ודענא דהנחלה וכל דבדיוני יודא ומה דבדיאז וכל דגזר וכל דחפסא

ר"ן צא.

ע א ב מ״י פכ״ד מהל'
 אישות הל' יח כב סמג
 עשין מה טוש״ע אה״ע סי'
 קטו סעי' ו וסי' קעח סעי'
 ט:
עא ג מ״י פ״ב מהל'
 גירושין הלכה ד'
 ופכ״ד מהלכות אישות
 הלכה יג סמג עשין מה
 טוש״ע אה״ע סי' יז סעי'
 ז:

תוספות

[illegible][illegible]